

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Marco Mastrorilli
Stefania Montanino

Le avventure di Sebastiano, il gufo vegetariano

First published in Italian language by
Grafiche Cesina - Calendasco (Piacenza)

© Text 2015 Marco Mastrorilli - Stefania Montanino

© Illustrations 2014 Roberta Vanino

© 2020, за српски језик ОДИСЕЈА

ДРУШТВО ЗА ЗАШТИТУ И
ПРОУЧАВАЊЕ ПТИЦА СРБИЈЕ

Објављивање ове књиге подржало је
Друштво за заштиту и проучавање птица Србије

Марко Мастрорили
Стефанија Монтанино

Авантуре Себастијана, сове вегетаријанца

Превела с италијанског
Марина Дрндарски

Илустровала
Роберта Банино

Одисеја
Београд, 2021.

*За Лију, јер ми помаже да се суочим са живото̄м.
Стефанија*

Била једном једна сова утина по имену Себастијано.

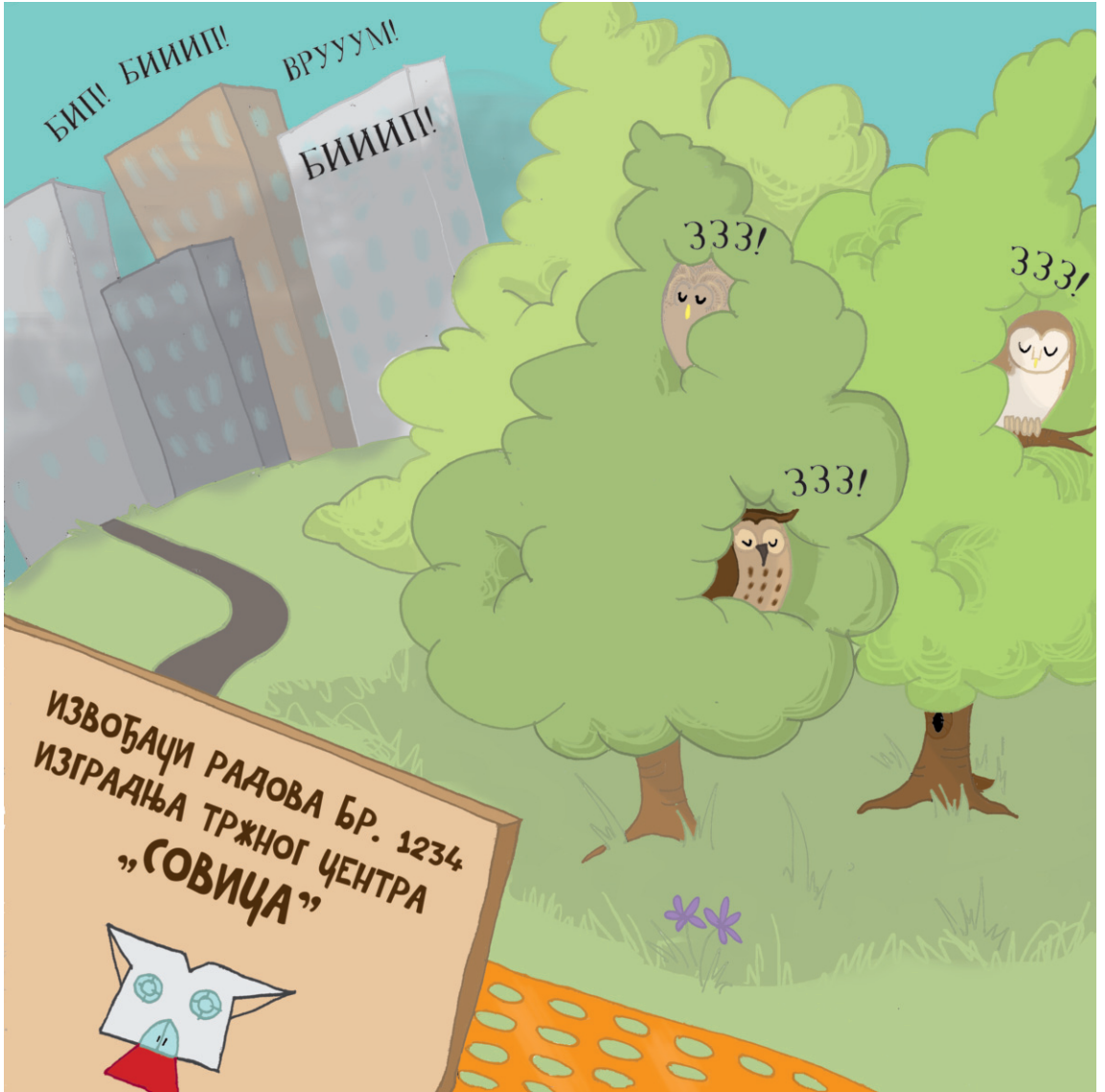
Живео је у шуми на периферији великог града препуног аутомобила, загушеног саобраћајем и смогом. Није живео сам. Поред њега, ту су се гнездиле и друге врсте сова – шумске сове и кукувије.

Шума је била по свему необична. Због неке чудне магије људи нису још успели да је униште.

Себастијано је желео да верује да су управо сове држале људе на одстојању, али... ускоро се над животињама које су живеле у старој шуми надвила страшна претња.

Архитекте и радници трасирали су терен и обележили стабла за сечу, како би очистили простор за изградњу новог тржног центра.

Иронијом судбине, центар је требало да се зове... *Тржни центар Совица.*

Дању, када је сунце било високо на небу, сове су проводиле време дремајући, скривене у крошњама дрвећа или грмљу.

Када падне ноћ, ове слатке птице почињале су да гланцају перје и оштре канџе, спремајући се за лов на мишеве, ровчице, волухарице и пацове.

Али Себастијана је бринула велика тајна коју нису знали његови сапутници и рођаци.

Себастијано је у сваком погледу био савршена мала сова утина, али је вешто скривао своју тајну како би остао у заједници.

И он се, као и друге сове, припремао за лов, али је у његовом срцу било нешто друго.

Совама је једно од омиљених места за лов на мишеве било старо гробље које је наткриљивао *Кверкус*, циновски стари храст који је тамо растао више од седамсто година, и посматрао како се све одвија тихо и мирно.

Док су остале сове, кукувије и мале утине ловиле јадне глодаре, Себастијано их је посматрао са крошње високог храста.

За ноћне грабљивице је нормално да се хране мишевима и осталим глодарима, па их није кривио, али је у срцу жалио те мале четвороножне животиње које су му биле тако драге.

